

Arrest

nr. 81 480 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen in hoofde van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 5 maart 1974 in het Tsjetsjeense dorp Samashki, waar u ook geregistreerd was. Op 9 februari 1992 huwde u op traditionele wijze met T. G. (...) (O.V. X). In 2007 liet u dit huwelijk ook officieel registreren. Uw problemen gaan terug tot de Eerste Tsjetsjeense oorlog, toen twee van uw broers, U. (...) en A. (...), deel uitmaakten van de rebellen eenheid Galantsjovski. Zelf ging u niet strijden, maar uw naam stond wel op de ledenlijst van deze eenheid. In 1999 verhuisde u samen met uw gezin naar

Nesterovskaya in Ingoesjetië omdat uw eigen dorp gebombardeerd werd. Eind september 2001 werd uw broer U. (...) door de federale ordediensten vermoord omwille van zijn betrokkenheid bij de eenheid Galantsjovski. Hij was met een minibus naar u onderweg, maar werd na het uitstappen opzettelijk door een militaire wagen aangereden. Een man die getuige was van het incident bracht uw broer naar het ziekenhuis, waar hij uiteindelijk aan zijn verwondingen overleed. De getuige wilde later verklaringen afleggen bij de politie, maar werd door de daders bedreigd en zag er uiteindelijk van af om te getuigen. In 2002 keerde u vanuit Nesterovskaya terug naar Tsjetsjenië. Aan de grens tussen Tsjetsjenië en Ingoesjetië, meer bepaald aan de controlepost Kavkaz, werd u door de FSB echter tegengehouden omdat u een registratie in Tsjetsjenië had. Uw paspoort werd in beslag genomen en u werd overgebracht naar Atchoi-Martan. Daar werd u gedurende 3 dagen vastgehouden, ondervraagd en geslagen. U werd ondervraagd over uw broer A. (...), die op dat moment in Georgië verbleef, waar hij samen met C. G. (...) had gestreden. Daarnaast werd u verhoord over een wapen dat in 1995 bij de eenheid Galantsjovski op uw naam zou zijn geregistreerd. U had echter nooit een geweer in uw bezit gehad en legde uit dat het om een misverstand ging. Uiteindelijk werd u na 3 dagen vrijgelaten. Uw paspoort bleef evenwel ingehouden en u moest binnen de maand een nieuw paspoort gaan afhalen bij de paspoortdienst, waarna de FSB uw dossier opnieuw onderzocht en vervolgens een stempel in uw paspoort plaatste zodat uw documenten volledig in orde waren. U was van plan om terug naar Ingoesjetië te gaan, maar drie maanden na uw eerste arrestatie werd u een tweede maal aangehouden. Ditmaal door gemaskerde militairen in Assinovskaya, waarna u opnieuw overgebracht werd naar Atchoi-Martan. Andermaal werd u ondervraagd over uw broer A. (...) en het wapen dat op uw naam geregistreerd stond. Na 2 dagen kwam u uiteindelijk opnieuw vrij. Na uw vrijlating vertrok u naar Ivanovo (in Rusland), waar u tot 2006 ondergedoken leefde omdat u in uw eigen republiek officieel gezocht werd omwille van uw broer en de wapenregistratie. Op 7 november 2002 werd uw broer A. (...), die ondertussen uit Georgië was teruggekeerd, door de Russische en Ingoesjetische ordediensten meegenomen uit jullie ouderlijke huis. Hij werd er valselijk van beschuldigd een terroristische aanslag te hebben gepleegd op 6 FSB-agenten in het Tsjetsjeense district Atchoi-Martan. In 2003 werd hij op basis van een afgedwongen bekentenis vervolgens veroordeeld tot 10 jaar effectieve gevangenisstraf. U slaagde er uiteindelijk wel in om via de rechtbank 1 jaar strafvermindering te bekomen. Omdat de situatie ondertussen bekoeld leek, keerde u in het najaar van 2006 vanuit Ivanovo naar Tsjetsjenië terug. Korte tijd later, in november 2006, werd u opnieuw meegenomen en gedurende 3 dagen vastgehouden in een isolatiecel in Atchoi-Martan. Sindsdien werd u jaarlijks een drietal keren van thuis uit meegenomen en gedurende enkele dagen vastgehouden. Ook in de lente van 2007 gebeurde dit. In december 2008 werd niet enkel u, maar ook uw zoon meegenomen en mishandeld. Zelf werd u begin december 's nachts door Russische militairen uit uw huis gehaald en gedurende 3 dagen vastgehouden en geslagen. Uw zoon werd de volgende dag van op school eveneens door de federale ordediensten meegenomen. Hij werd ondervraagd over uw activiteiten en die van uw broer en werd vervolgens afgetuigd. Uiteindelijk brachten zijn belagers hem zelf naar huis met verzorgde wonden en bedreigden uw vrouw zodat ze niet met hem naar het ziekenhuis zou gaan. Zelf moest u na uw vrijlating wel worden opgenomen in het ziekenhuis van Samashki, waar u tot januari 2009 verbleef. Twee weken na uw ontslag uit het ziekenhuis werd u een laatste keer meegenomen. U werd opnieuw in Atchoi-Martan vastgehouden, ondervraagd en geslagen. Na een dag kwam u terug vrij, maar u zou later opnieuw opgeroepen worden. Kort daarna stuurde de wijkagent een dorpeling naar u toe met de mededeling dat u zo snel mogelijk het land zou moeten verlaten, wat u ook besloot te doen. In de daarop volgende weken bracht u dan ook al uw documenten in orde.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 11 juni 2009. Samen met uw vrouw en kinderen reisde u vanuit Tsjetsjenië via Belarus met de trein naar Polen, waar u op 16 juni 2009 asiel aanvraagde. Uw oudste dochter, Z. P. (...) (O.V. 6.673.311), bleef in Tsjetsjenië achter om voor uw ouders te zorgen. Na uw vertrek werden zij echter ook meermaals door uw belagers lastiggevallen. De laatste keer, in mei 2010, gingen zij brutaal te werk en sloegen ze uw vader. Toen uw dochter probeerde tussen te komen, werd ze meegenomen en verkracht. Toen ze vrijkwam, bracht uw vader haar naar familieleden in Rozni-Tchu, waar ze tot aan haar vertrek ondergedoken leefde. Zelf kende u in Polen ook nog problemen. Sinds september 2010 ontving u regelmatig dreigtelefoontjes in het Russisch. Er werd steeds gebeld met een anoniem nummer en u werd bedreigd om naar Tsjetsjenië terug te keren. U veranderde meermaals van nummer en verblijfplaats, maar dat mocht niet baten. Toen u vernam dat uw dochter uiteindelijk ook uit Tsjetsjenië vertrokken was en in België verbleef, besloot u haar samen met de rest van uw gezin te vervoegen. U verliet Polen uiteindelijk op 7 december 2010. Samen met uw gezin reisde u met een wagen naar België, dat u bereikte op 8 december 2010. Op 10 december 2010 diende u vervolgens een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is

bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in de Russische Federatie problemen kende met uw autoriteiten omdat twee van uw broers actief gestreden hebben en er op uw naam een wapen geregistreerd stond.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo moet erop gewezen worden dat u kort voor uw vertrek uit de Russische Federatie, meer bepaald op 30 maart 2009, nog een internationaal Russisch paspoort uitgereikt kreeg. Dit valt echter niet te verzoenen met uw beweringen als zou u vervolgd worden door uw autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Tsjetsjenië opgespoord worden, wat volgens u inderdaad het geval was (CGVS, p. 27), kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten. Te meer omdat u verklaarde al sinds 2002 problemen te kennen met de FSB, bij wie net de beslissingsbevoegdheid ligt voor het uitreiken van internationale paspoorten. U haalde wel aan dat u uw internationaal paspoort bekwam met de hulp van de wijkagent (CGVS, p. 15). Dit neemt echter niet weg dat dit paspoort is opgesteld met uw eigen gegevens. Zelfs indien aangenomen wordt dat u dit paspoort verkreeg door omkoping, toont het gebruik ervan om naar de Europese Unie te reizen (CGVS, p. 15) aan dat u niet geseind stond, aangezien u niet gearresteerd werd bij het oversteken van de grens, niettemin uw paspoort opgesteld werd met uw persoonlijke gegevens. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Voorts is het opmerkelijk dat u geen idee had waarom de wijkagent u aanraade uw land van herkomst te verlaten en u niet eens de moeite heeft genomen om u hierover te informeren (CGVS, p. 7). U verklaarde nochtans dat u enkel bent vertrokken op aanraden van uw wijkagent. Indien de wijkagent u niet had aangeraden om te vertrekken, was u immers in Tsjetsjenië gebleven (CGVS, p. 30). Ongeacht het feit dat diezelfde wijkagent reeds vele mensen geholpen had (CGVS, p. 19), is het evenwel niet aannemelijk dat u op zijn aangeven zomaar het land verlaat zonder te weten welk gevaar er voor u dreigt of waarop de wijkagent zijn advies baseerde. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Aangaande deze wijkagent vermeldde u bovendien dat hij 9 maanden na uw vertrek uit Tsjetsjenië vermoord werd (CGVS, p.19). U beschikt echter over geen enkele aanwijzing dat zijn dood verband houdt met uw eigen problemen of het feit dat hij u geholpen had. U had immers geen enkel idee waarom hij precies vermoord werd (CGVS, p. 20). Hetzelfde geldt ten aanzien van de problemen van uw neef. U haalde namelijk aan dat hij tot drie maal toe door de rechtbank veroordeeld werd. Een eerste keer gebeurde dit in 2007, toen hij na uw arrestatie bij de ordediensten naar uw detentieplaats ging informeren. De ordediensten wilden echter niet vertellen waar u vastgehouden werd, waarop uw neef zijn kalmte verloor en een ruzie begon. Omwille hiervan werd hij veroordeeld tot 1 jaar effectieve gevangenisstraf. In principe hing hem een veel zwaardere straf boven het hoofd, maar door omkoping slaagde u erin een lichtere veroordeling voor hem te bekomen. Na zijn vrijlating vertrok hij naar Tumen (in Rusland). Toen hij een half jaar later naar Tsjetsjenië terugkeerde, werd hij op basis van valse beschuldigingen opnieuw veroordeeld, ditmaal tot 8 jaar voorwaardelijke gevangenisstraf wegens hulp aan de rebellen. Na uw vertrek uit de Russische Federatie werd hij nog een derde keer veroordeeld omdat hij een vechtpartij begon met 12 overheidsmedewerkers. Dit leverde hem 18 jaar effectieve gevangenisstraf in een streng regime op (CGVS, p. 26-27). Ongeacht het feit dat uw neef zich voor zijn eerste veroordeling naar de ordediensten begaf om naar uw detentieplaats te informeren, moet opgemerkt worden dat zijn veroordelingen op zich geen verband houden met uw persoon of uw problemen. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat hij zowel de eerste als de derde keer veroordeeld

werd omdat hij zelf daadwerkelijk een misdrijf had gepleegd. Ook wat de tweede, al dan niet terechte, veroordeling betreft, blijkt nergens uit uw verklaringen dat er een link zou bestaan met uw persoon of uw problemen (CGVS, p. 26-27).

Daarnaast stelde u dat u in uw eigen republiek, dit is Tsjetsjenië, officieel gezocht werd en wordt omwille van uw broer A. (...), die een strijder was, alsook omdat er in 1995 een wapen op uw naam werd geregistreerd. Het waren de federale, Russische autoriteiten die officieel naar u op zoek waren (CGVS, p. 11). Ongeacht het feit dat u deze beweringen met geen enkel document kon staven, is het echter uiterst merkwaardig dat de federale autoriteiten u enkel lokaal, dit is binnen slechts 1 republiek, zouden zoeken. Toen u met deze eigenaardigheid geconfronteerd werd, repliceerde u dat u geen misdrijven gepleegd had en het bijgevolg mogelijk was dat u enkel in de Kaukasus opgespoord werd. Toen u er nogmaals op gewezen werd dat het eigenaardig is dat de federale, Russische autoriteiten u enkel in de Tsjetsjeense republiek zoeken, maar u in de rest van de Russische Federatie met rust laten, argumenteerde u dat het de 'federalen' waren die naar de Kaukasus waren gekomen en niet omgekeerd. U voegde er nog aan toe dat bij elke controle ook de paspoorten nagekeken worden. Indien bij controle blijkt dat iemand afkomstig is uit Tsjetsjenië, worden de autoriteiten telefonisch verwittigd en kan elke Tsjetsjeen vastgehouden of meegenomen worden (CGVS, p. 11-12). Deze uitleg is echter niet bevredigend aangezien hij niet verklaart waarom de federale autoriteiten hun officiële zoektocht zouden beperken tot de Tsjetsjeense republiek hoewel hun bevoegdheden zich uitstrekken over de hele Russische Federatie. In ditzelfde kader kan tevens opgemerkt worden dat het zeer opmerkelijk is dat u vandaag nog steeds gezocht zou worden omdat er op uw naam als lid van de eenheid Galantsjovski in 1995 een wapen geregistreerd stond (CGVS, p. 29). U gaf immers duidelijk aan dat u na uw aanhouding door de FSB in 2002 een nieuw paspoort diende af te halen en de FSB na een bijkomend onderzoek een stempel in uw paspoort plaatste zodat u met alles in orde was (CGVS, p. 9-10). Toen u met deze vaststelling geconfronteerd werd, antwoordde u dat u het zelf ook niet begreep en deze vraag aan uw belagers gesteld moet worden. U vervolgde dat u het hen zelf ook 1 keer gevraagd had en daarna niet meer (CGVS, p. 11). Dit verklaart nog niet waarom u vandaag nog steeds gezocht zou worden omwille van een feit waarvoor u in 2002 reeds gearresteerd werd, terwijl u destijds reeds had aangegeven dat het om een misverstand ging en de autoriteiten na bijkomend onderzoek uw documenten voor u in orde hadden gemaakt. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehouden.

Verder kon u niet aannemelijk maken wat uw autoriteiten vandaag nog van u zouden willen (CGVS, p. 28-29). Uw broer U. (...), die daadwerkelijk gestreden had, werd immers reeds in 2002 vermoord (CGVS, p. 4 en 6). Uw broer A. (...) vervolgens, die eveneens deel uitmaakte van de rebellen, zit al sinds 2002 in de gevangenis (CGVS, p. 4 en 7-8). Het aantal overlevende strijders die behoorden tot de eenheid Galantsjovski, waarvan ook uw broers deel uitmaakten, is bovendien op één hand te tellen (CGVS, p. 7) en niettemin u zelf ook op de ledenlijst van deze eenheid stond, heeft u persoonlijk nooit de wapens opgenomen (CGVS, p. 24). U verwees wel naar het feit dat Tsjetsjenen en Russen op gespannen voet met elkaar leven en het feit dat u afkomstig bent uit Samashki al voldoende is om problemen te krijgen (CGVS, p. 28-29). Zoals reeds aangehaald is het loutere feit dat u van Tsjetsjeense herkomst bent op zich onvoldoende om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen. Het feit dat elke inwoner van Samashki problemen zou krijgen met de autoriteiten wist u bovendien op geen enkele wijze aannemelijk te maken.

In hetzelfde kader kan voorts opgemerkt worden dat het dan ook weinig waarschijnlijk is dat u bij elke arrestatie telkens opnieuw na een of meerdere dagen werd vrijgelaten, maar uw belagers u op het moment dat u reeds in Polen verbleef telefonisch bedreigd zouden hebben opdat u naar uw land van herkomst zou terugkeren. Uw verklaringen op dit punt zijn bovendien weinig consistent. U stelde immers dat men na 2 à 3 dagen vrijgelaten wordt aangezien ook de familieleden dan ongerust beginnen te worden. U voegde er nog aan toe dat niemand echter zomaar vrijgelaten wordt, maar men u moest laten gaan omdat men geen bewijzen had aangezien u alles ontkende (CGVS, p. 22). Anderzijds zei u nochtans dat u problemen kreeg omdat u geregistreerd stond op de lijst met leden van de eenheid Galantsjovski (CGVS, p. 6) en er op uw naam ook een geweer geregistreerd stond (CGVS, p. 9) en u mede daarom gezocht werd (CGVS, p. 29). Toen u geconfronteerd werd met de vaststelling dat uw autoriteiten bijgevolg wel over bewijsmateriaal tegenover u beschikten, maar u desalniettemin telkens lieten gaan, antwoordde u enkel dat deze vraag aan uw belagers gesteld dient te worden en u meermaals tegen uw belagers hebt gezegd dat u van niets weet, maar zij u nooit wilden horen (CGVS, p. 29-30). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet er bovendien op gewezen worden dat u niet aannemelijk wist te maken dat u in uw land van herkomst niet op bescherming zou kunnen rekenen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u mogelijk wel hulp had kunnen krijgen. Zo

vermeldde u dat zowel u als uw vrouw na uw arrestatie en die van uw zoon in december 2008 door uw belagers bedreigd werd om geen medische hulp in te roepen of klacht in te dienen (CGVS, p. 23-24). Omwille van deze bedreigingen werd uw zoon thuis door uw vrouw verzorgd, maar zelf liet u zich wel opnemen in het ziekenhuis van Samashki (CGVS, p. 23). Bovendien had u in het verleden reeds hulp van uw autoriteiten gekregen. Zo slaagde u erin om in 2007 een lichtere veroordeling te bekomen voor uw neef (CGVS, p. 26-27) en kon u via de rechtbank voor uw broer strafvermindering verkrijgen (CGVS, p. 9 en 16-17). Aangaande uw broer vertelde u tevens dat hij in de gevangenis in eerste instantie mishandeld werd. U wendde zich echter tot de gevangenisdirecteur en dreigde ermee een klacht in te dienen als uw broer niet beter behandeld zou worden. U zag uiteindelijk af van deze klacht, maar uw broer werd sindsdien in de gevangenis niet langer mishandeld (CGVS, p. 25-26). Het feit dat u dit bereikte louter door ermee te dreigen klacht neer te leggen, doet vermoeden dat u daadwerkelijk op bescherming zou kunnen rekenen. Ook uit de verklaringen van uw dochter blijkt dat u mogelijk op hulp zou kunnen rekenen. Ze vertelde immers dat ze zelf vrijkwam door toedoen van een machtige kennis van uw vader (CGVS dochter, p. 11-12).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort alsook dat van uw vrouw en uw oudste zoon, de geboorteaktes van 2 van uw kinderen, een brief waarmee u zich richtte tot de Poolse asielinstanties, een schriftelijke verklaring van M. W. (...), een Russisch medisch attest, een attest met betrekking tot uw broer A. (...), verschillende medische attesten uit België en een brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV)) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort, dat van uw vrouw en uw oudste zoon bevat net als de geboorteaktes van 2 van uw kinderen enkel informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. In de brief waarmee u zich richtte tot de Poolse asielinstanties verklaarde u dat u sinds september 2010 telefonische bedreigingen kreeg telkens afkomstig van een man die zicht uitdrukt in het Russisch. Het betreft hier echter slechts een fax, waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht aangezien hij louter gebaseerd is op uw persoonlijke verklaringen. De schriftelijke verklaring van W. (...) stelt enkel dat u telefonische bedreigingen hebt gekregen toen u bij hem verbleef, maar bevat geen verdere details over deze bedreigingen. Derhalve vermag ze niet bovenstaande beslissing te wijzigen. Het Russische medische attest stelt dat u tussen 14 december 2008 en 22 januari 2009 ambulante verzorging hebt gekregen in het wijkziekenhuis van Samashki voor de gevolgen van een hersentrauma. Ongeacht het feit dat dit attest slechts een fax is, moet erop gewezen worden dat het attest zelf niet gedateerd is en geen informatie bevat over de oorzaak van de beschreven medische toestand. Het attest met betrekking tot uw broer verklaart louter dat uw broer sinds 2002 een gevangenisstraf uitzit van 10 jaar in de regio Stavropol, wat niet betwist wordt. De beslissing van de stedelijke rechtbank van Georgievsk deelt mee dat de gevangenisstraf van uw broer omwille van een wijziging in het Strafwetboek van de Russische Federatie herleid werd van 10 naar 9 jaar, wat evenmin betwijfeld wordt.

Uit de Belgische medische attesten blijkt dat u aan het posttraumatische stresssyndroom (PTSD) lijdt. Nergens in deze attesten wordt echter melding gemaakt van een aantasting van uw geheugen en cognitieve vermogens. Bijgevolg kan uw medisch-psychologische toestand bovenstaande vaststellingen (onaannemelijke, vage en inconsistente verklaringen) niet verklaren. De door u voorgelegde medische attesten tonen tevens aan dat uw oudste zoon een litteken van 3cm lang heeft aan de voorzijde van zijn abdomen, wat niet betwijfeld wordt. Dit attest bevat echter geen enkele informatie over de oorzaak van het litteken en de omstandigheden waarin uw zoon het opliep. De brief van het BCHV ten slotte is gericht aan medewerkers van de Dienst Vreemdelingenzaken en vraagt de Belgische asielinstanties om u en uw gezin niet naar Polen terug te sturen, maar jullie asielaanvraag zelf te behandelen. Aan deze vraag werd gehoor gegeven.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, T. G. (...) (O.V. 6.738.582), en dochter, Z. P. (...) (O.V. 6.673.311), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen

overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij, wat haar asielrelaas betreft steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de artikelen 197, 198, 199 en 203 van de “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*”. Voorts halen verzoekende partijen de schending aan van “de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikels 1315 van het burgerlijk wetboek en volgende” en van artikel 870 van het gerechtelijk wetboek. Verzoekende partijen zijn tevens de mening toegedaan dat in hoofde van verwerende partij een manifeste appreciatiefout kan worden ontwaard, omdat deze volgens hen telkens de meest nadelige interpretatie weerhoudt.

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, stelt de Raad dat dit artikel bepaalt: “*Iedere partij moet het bewijs leveren van de feiten die zij aanvoert*”. De Raad merkt op dat de behandeling van asielaanvragen voor het Commissariaat-generaal, een administratie, op eigen regelen gegrond is, zodat het Gerechtelijk Wetboek niet het gemeen recht is dat toepasselijk is. Artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek is als dusdanig niet van toepassing op deze behandeling voor het CGVS en de schending ervan kan niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.2. Waar verzoekende partijen de schending inroepen van artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en volgende blijkt dat dit artikel bepaalt: “*Hij die de uitvoering van een verbintenis vordert, moet het bestaan daarvan bewijzen. Omgekeerd moet hij die beweert bevrijd te zijn, het bewijs leveren van de betaling of van het feit dat het tenietgaan van zijn verbintenis heeft teweeggebracht*.” Daar dit en volgende artikelen enkel betrekking hebben op een verbintenissenrechtelijke context kunnen deze niet worden ingeroepen in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbintenissencontext tussen de overheid en de asielzoeker.

2.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 197, 198, 199 en 203 van de “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*”, bemerkt de Raad dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op

welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partijen citeren de artikelen 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en wijzen erop dat er rekening dient te worden gehouden met het profiel van verzoekende partijen en met hun volledige relaas. Zo stellen verzoekende partijen dat zij afkomstig zijn uit Tsjetsjenië, hetgeen niet betwist wordt door verwerende partij. Net zo min betwist verwerende partij dat eerste verzoekende partij in haar land wordt aanzien als een strijder, en zeker als een aan de rebellen gelinkte persoon. Verzoekende partijen kaarten in dit verband aan dat verwerende partij in haar beslissing zelf aangeeft dat de ordediensten Tsjetsjeense strijders met gerichte acties proberen te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Verzoekende partijen halen voorts nog aan dat er tussen de verklaringen van drie leden van dezelfde familie geen enkele tegenstrijdige verklaring kan worden gevonden.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij inderdaad in haar beslissingen stelt dat de ordediensten de Tsjetsjeense strijders met behulp van gerichte zoekacties trachten te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Zij zet echter ook in haar beslissingen uiteen dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling. Elke asielaanvraag dient derhalve individueel te worden onderzocht om te bepalen of een kandidaat-vluchteling in aanmerking komt om effectief als vluchteling te worden erkend. Het loutere feit dat zij behoort tot een risicogroep, volstaat evenmin om de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen, daar de voorgehouden vrees *in concreto* dient te worden aangetoond. *In casu* oordeelde verwerende partij echter dat omwille van verschillende redenen, aan de bewering van eerste verzoekende partij dat zij een vrees koestert om door haar autoriteiten te worden vervolgd omdat twee van haar broers actief gestreden hebben en er op haar naam een wapen geregistreerd stond, geen enkel geloof kan worden gehecht. Wat betreft de opmerking dat er geen tegenstrijdige verklaringen werden vastgesteld, merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van het relaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.7.1. Verzoekende partijen zijn niet akkoord met hetgeen verwerende partij in haar beslissingen stelt over de door eerste verzoekende partij neergelegde medische attesten, waaruit blijkt dat zij aan PTSD lijdt. De in de bestreden beslissingen gedane vermelding dat nergens in deze attesten melding gemaakt wordt van een aantasting van diens geheugen of diens cognitieve vermogens, betreft volgens verzoekende partijen een te restrictieve interpretatie. Immers, een PTSD-patiënt kent ook geheugenproblemen en heeft moeite om de werkelijkheid te kunnen bespreken. Deze ziekte heeft

bijgevolg wel degelijk repercussies voor haar bekwaamheid om een coherent relaas te kunnen produceren. Verzoekende partijen verwijzen, om hun argument kracht bij te zetten, naar een internetartikel (bijlage 4 bij het verzoekschrift). Zij benadrukken verder dat eerste verzoekende partij nog regelmatig dient te worden opgevolgd voor zijn psychische stoornissen, zoals zou blijken uit de door hen neergelegde brieven (bijlage 5 bij het verzoekschrift). Volgens verzoekende partijen kunnen deze medische getuigschriften een redelijke verklaring vormen voor bepaalde vaagheden. Ten tweede kan er niet worden betwist dat de aanwezigheid van dergelijk trauma in hoofde van eerste verzoekende partij kan worden gelinkt aan de slechte behandelingen die zij heeft ondergaan in Tsjetsjenië.

Ten tweede hameren verzoekende partijen erop dat het medisch attest, waaruit blijkt dat de zoon van verzoekende partijen een litteken heeft aan de voorzijde van zijn abdomen, als begin van bewijs in acht dient te worden genomen. Geen enkel weigeringsmotief wordt aan dit onderdeel van het relaas gelinkt. Verzoekende partijen herhalen dat hun zoon werd meegenomen en gefolterd en wijzen erop dat deze werkwijze wordt bevestigd door de algemene informatie die zij als bijlage bij het verzoekschrift hebben aangebracht (bijlage 6). Verzoekende partijen verwijzen in dit verband naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dient te worden beschouwd dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is. Ook citeren verzoekende partijen desbetreffend een passage uit het arrest “*c. v. Sweden*” van het EHRM. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat verwerende partij uit het oog verliest wat een “begin van bewijs” betekent. Volgens de interpretatie van verwerende partij had de Belgische dokter zelf aanwezig moeten zijn bij de foltering van hun zoon om een bewijskrachtig attest te kunnen opstellen. Echter, de bewijsstukken die door de kandidaat-vluchteling worden aangebracht dienen op een soepele wijze te worden geïnterpreteerd, concluderen verzoekende partijen.

Ten derde laten verzoekende partijen weten niet akkoord te kunnen gaan met hetgeen in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd omtrent het door eerste verzoekende partij bijgebrachte Russische medisch attest waarin wordt gesteld dat zij tussen 14 december 2008 en 22 januari 2009 ambulante verzorging heeft gekregen in het wijkziekenhuis van Samashki omwille van een hersentrauma. Volgens hen vormt ook dit document een belangrijk begin van bewijs ter staving van hun asielrelaas. De oorzaak van een medische aandoening wordt immers zelden vermeld op een medisch getuigschrift. De vermelding dat eerste verzoekende partij een hersentrauma heeft opgelopen, volstaat, aldus verzoekende partijen.

2.2.7.2. Met betrekking tot de in België opgestelde medisch attesten waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij aan PTSD lijdt, kan de door verzoekende partij aangevoerde stelling dat verwerende partij desbetreffend een te restrictieve interpretatie hanteert, niet door de Raad worden aanvaard. Immers, nergens in deze attesten wordt melding gemaakt van een aantasting van diens geheugen of diens cognitieve vermogens. Dat deze aandoening er wel degelijk voor zorgt dat eerste verzoekende partij moeite zou hebben om een coherent relaas te kunnen vertellen, tonen verzoekende partijen niet aan met het bijgebrachte internetartikel dat uiterst algemene informatie verschaft over de oorzaken en symptomen van PTSD. In dit artikel wordt overigens vermeld dat de symptomen die met deze aandoeningen gepaard gaan, zeer divers zijn. Aan de hand van een zeer algemeen internetartikel over PTSD en twee brieven waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij psychiatrische hulp behoeft, kan niet worden vastgesteld dat eerste verzoekende partij aan geheugenstoornissen leidt of dat haar cognitieve vermogens dermate zijn aangetast dat zij niet in staat is om op coherente wijze haar relaas naar voor te brengen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Uit de inhoud van dit verslag kan worden opgemaakt dat eerste verzoekende partij in staat bleek te zijn om haar relaas op een spontane, precieze en gedetailleerde wijze te vertellen. Eerste verzoekende partij, noch haar raadsman hebben op enig moment melding gemaakt van psychologische problemen waardoor zij niet meer in staat was haar relaas op een degelijke manier uiteen te zetten (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS P. A. van 04/11/2011). Voorts merkt de Raad op dat, waar verzoekende partijen opperen dat deze medische getuigschriften een redelijke verklaring vormen voor bepaalde vaagheden, verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten om welke vaagheden het dan wel zou gaan. De Raad merkt in dit verband op dat de weigeringsbeslissingen overigens niet geschraagd zijn op vaagheden in de zin dat eerste verzoekende partij zich bepaalde dingen niet meer zou kunnen herinneren. Betreft het argument dat de aanwezigheid van dergelijk trauma in hoofde van eerste verzoekende partij kan worden gelinkt aan de slechte behandelingen die zij heeft ondergaan in Tsjetsjenië, duidt de Raad erop dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin eerste verzoekende partij haar trauma opliep. Een arts doet weliswaar

vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze aandoening werd opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Wat betreft het argument dat het voorgelegde medisch attest, waaruit blijkt dat de zoon van verzoekende partijen een litteken heeft aan de voorzijde van zijn abdomen, wel degelijk als begin bewijs in acht dient te worden genomen, wijst de Raad er wederom op dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de zoon van verzoekende partijen zijn verwondingen of trauma heeft opgelopen. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Verzoekende partijen tonen met dit medisch attest niet aan dat hun zoon reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, zoals bepaald in artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Omtrent het ziekenhuisattest dat eerste verzoekende partij heeft bijgebracht, bemerkt de Raad dat het argument in kwestie neerkomt op het louter tegenspreken van hetgeen de commissaris-generaal heeft gesteld. De Raad wijst er nogmaals op dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen of trauma heeft opgelopen. Verder dient te worden aangestipt dat, zoals in de bestreden beslissingen te lezen staat, het bijgebrachte attest slechts een fax betreft en dat het attest zelf niet gedateerd is. Aangaand document kan hoe dan ook niet als een begin van bewijs worden beschouwd voor de problemen die eerste verzoekende partij beweert te hebben gekend in haar land van herkomst.

2.2.8.1. Aangaande de vaststelling dat eerste verzoekende partij, kort voor haar vertrek uit de Russische Federatie, nog een internationaal paspoort kreeg uitgereikt, menen verzoekende partijen enkel nog te kunnen benadrukken dat dit paspoort werd verkregen met behulp van hun vriend, de wijkagent. Verzoekende partijen onderlijnen dat eerste verzoekende partij zich bij haar vertrek in een station bevond en dat zij enkel bij het loket haar intern paspoort diende te tonen. Indien eerste verzoekende partij nog zou worden gezocht door de autoriteiten, betekent dit nog niet dat ze haar tot in een treinstation zouden kunnen opsporen, menen verzoekende partijen. Dit wordt ook niet anders aangetoond door verwerende partij. Tenslotte benadrukken verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij geen andere keuze had.

2.2.8.2. De Raad wijst er ten eerste op dat verwerende partij in haar beslissingen uiteenzet dat, uit de informatie waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort wordt voorgelegd aan de Russische veiligheidsdienst FSB. Indien eerste verzoekende partij in Tsjetsjenië wordt opgespoord, wat volgens haar het geval is – zij verklaarde immers door de federale, Russische autoriteiten officieel te worden gezocht – kan men er redelijkerwijze van uitgaan dat de FSB, met wie zij sinds 2002 problemen verklaart te hebben, geen toestemming zou hebben verleend om haar dergelijk document uit te reiken. Verzoekende partijen herhalen weliswaar dat dit paspoort werd verkregen met de hulp van de wijkagent. In haar beslissingen motiveert verwerende partij echter dat dit niet wegneemt dat haar paspoort is opgesteld met haar eigen gegevens.

Verder is de Raad van oordeel dat verwerende partij er terecht op wijst dat het niet logisch is dat eerste verzoekende partij met haar internationaal paspoort opgesteld met haar eigen gegevens, haar land is uitgereisd, terwijl zij volgens haar verklaringen officieel door de Russische autoriteiten zou zijn gezocht. Het is volstrekt onaannemelijk dat eerste verzoekende partij onder de door haar geschetste omstandigheden, namelijk dat zij sinds 2002 problemen kent met de FSB en dat zij reeds een tiental keer werd opgepakt, vastgehouden en mishandeld, haar vlucht onder haar eigen identiteit ondernam wetende dat bij een controle zij onmiddellijk kan worden geïdentificeerd en aangehouden. Nu zij al zo vaak in aanraking was gekomen met de autoriteiten, kan worden afgeleid dat zij voor de Russische autoriteiten een zeker belang had. Gezien eerste verzoekende partij op dergelijke wijze werd gevisieerd door de Russische autoriteiten, kan worden geconcludeerd dat het publiek reizen van eerste verzoekende partij gebruik makend van haar eigen identiteit verder de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees ondermijnt. Het door verzoekende partijen opgeworpen excuus dat eerste verzoekende partij enkel bij het loket haar binnenlands paspoort diende te tonen, dat men haar niet tot in een treinstation zou kunnen opsporen en dat zij overigens geen andere keuze had, overtuigt niet.

Zoals reeds gesteld, acht de Raad het totaal ongeloofwaardig dat eerste verzoekende partij, onder de door haar geschetste omstandigheden, dermate onbezonnen zou zijn geweest om onder haar eigen identiteit haar land uit te reizen.

2.2.9.1. Betreffende de vaststelling dat het onaannemelijk is dat eerste verzoekende partij, zomaar op aanraden van haar wijkagent, zonder zich er verder over te informeren, haar land heeft verlaten, verduidelijken verzoekende partijen dat, wanneer men het hele gehoor leest, het duidelijk is waarom eerste verzoekende partij deze wijkagent vertrouwde. Zij leggen uit dat deze wijkagent verzoekende partijen goed kende en dat hij zou kunnen worden aanzien als een "geïnfiltreerde agent". Hij stond meer aan de kant van de bevolking dan aan de kant van de autoriteiten. Verzoekende partijen duiden dat eerste verzoekende partij, na de waarschuwing van de wijkagent, niet verder moest worden overtuigd van het feit dat zij gevaar liep. Immers, voor deze waarschuwing werd zij voor de tiende maal meegenomen door de autoriteiten en had zij net ook één maand in het ziekenhuis gelegen. Bovendien werd, in tegenstelling tot alle vorige arrestaties, bij haar laatste arrestatie ook haar zoon meegenomen en gefolterd, wat voor verzoekende partijen het breekpunt was. Om die redenen twijfelden verzoekende partijen niet meer aan de noodzaak om te vluchten.

2.2.9.2. Desbetreffend stelt verwerende partij het volgende in haar nota met opmerkingen: *"Verweerder antwoordt dat verzoekers inzake de deus ex machina rol van de wijkagent niet weten te overtuigen. De vraag kan ook gesteld worden waar de wijkagent was bij de talrijke eerder voorgehouden problemen van verzoekers.*

Het is dan ook opmerkelijk dat verzoekers geen idee hadden waarom de wijkagent hen aanraadde hun land van herkomst te verlaten en verzoeker niet eens de moeite heeft genomen om zich hierover te informeren. Hij verklaarde nochtans dat hij enkel is vertrokken op aanraden van zijn wijkagent. Indien de wijkagent hem niet had aangeraden om te vertrekken, was hij immers in Tsjetsjenië gebleven. Ongeacht het feit dat diezelfde wijkagent reeds vele mensen geholpen had is het evenwel niet aannemelijk dat verzoeker op zijn aangeven zomaar het land verlaat zonder te weten welk gevaar er voor hem dreigt of waarop de wijkagent zijn advies baseerde". De Raad sluit zich aan bij deze motivering en neemt deze tot de zijne.

2.2.10.1. Aangaande de band tussen de problemen van eerste verzoekende partij en de moord op de wijkagent en de problemen van haar neef, argumenteren verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij zich niet in het hoofd bevindt van de autoriteiten. Verzoekende partijen bevestigen dat eerste verzoekende partij niet weet of de dood van de wijkagent een gevolg was van haar vlucht. Zij verklaart dat de moord op de agent wel te verwachten was, omdat hij veel mensen hielp. Verzoekende partijen stellen dat eerste verzoekende partij net zo min weet of haar neef valselijk werd beschuldigd omwille van *"zijn eigen handelingen"*. Zij weet enkel dat de autoriteiten een band leggen tussen haar persoon en haar neef.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen er middels bovenstaande uitleg niet in slagen om alsnog de link te leggen tussen de problemen van eerste verzoekende partij en de moord op de wijkagent/de veroordelingen van de neef van eerste verzoekende partij. Eerste verzoekende partij geeft in het verzoekschrift immers te kennen dat zij niet met zekerheid weet of de wijkagent omwille van haar problemen werd vermoord en of de veroordelingen van haar neef hiermee verband hielden. Aangaande beweringen dienen derhalve te worden herleid tot zuivere speculatie.

2.2.11.1. Waar verwerende partij in haar beslissingen stelt dat het merkwaardig is dat de federale autoriteiten eerste verzoekende partij enkel lokaal, in Tsjetsjenië, zoeken, terwijl zij in de rest van de Russische Federatie met rust wordt gelaten, zij tevens oordeelt dat het zeer opmerkelijk is dat eerste verzoekende partij vandaag nog steeds zou worden gezocht omdat er op haar naam een wapen geregistreerd stond en zij stelt dat eerste verzoekende partij niet aannemelijk kan maken wat de autoriteiten vandaag nog van haar zouden willen, verwijzen verzoekende partijen naar in het administratief dossier aanwezige *"Subject Related Briefing"*, volgens dewelke het duidelijk is dat personen die verdacht worden van hulp aan strijders in sommige gevallen een zeer ernstig veiligheidsrisico kunnen lopen. Zij wensen te benadrukken dat de *"Subject Related Briefing"* betreffende de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië heel weinig actualisatie behoudt. Zo wordt op de eerste pagina vermeld dat deze in juni 2011 geactualiseerd werd, maar zijn er in de voetnoten heel weinig geconsulteerde bronnen te vinden die dateren van 2011. Volgens verzoekende partijen maakt dit een schending uit van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekende partijen voegen als bijlage bij hun verzoekschrift bijkomende – en meer actuele – informatie toe, waaruit

blijkt dat het dorp Samashki inderdaad sterk in het oog wordt gehouden door de autoriteiten en dat aan rebellen gelinkte personen daadwerkelijk gevaar lopen (bijlage 6 bij het verzoekschrift). Verzoekende partijen vestigen in hun verzoekschrift vooral de aandacht op het door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken opgestelde “*Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus*” van januari 2012, waarvan zij enkele passages weergeven in hun verzoekschrift. Zij stellen dat deze algemene informatie in verband dient te worden gelegd met het onbetwiste profiel van eerste verzoekende partij.

2.2.11.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat een verwijzing naar risicoprofielen – (vermoedelijke) strijders/personen die hulp bieden aan de rebellen – naar een artikel en een rapport betreffende de ‘algemene situatie’ in Tsjetsjenië en naar de afkomst van eerste verzoekende partij uit Samashki, niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond. *Supra* werd reeds aangehaald dat aan het relaas van verzoekende partijen om verschillende redenen geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoekende partijen betogen dat de bronnen waarop verwerende partij zich baseert niet meer actueel zijn, oordeelt de Raad dat zulk argument niet kan worden aanvaard. Uit de vaststelling dat een aantal geciteerde bronnen niet zouden dateren van 2011, kan niet noodzakelijkerwijze worden afgeleid dat de landeninformatie niet meer actueel zou zijn. Nu de bewijslast op henzelf rust, komt het aan verzoekende partijen toe om de door verwerende partij gehanteerde informatie aan de hand van concrete gegevens te weerleggen. Verzoekende partijen brengen evenwel geen informatie bij waarmee zij aantonen dat de informatie door het Commissariaat-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier, stuk 26, deel 1, “*Subject Related Briefing*” betreffende de “*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” van 20 juni 2011) niet correct zou zijn. De Raad merkt in dit verband tevens op dat in de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten geen specifieke informatie kan worden teruggevonden over de specifieke situatie in Samashki. Er wordt enkel melding gemaakt van het platbranden van huizen in meerdere dorpen, waaronder Samashki. Deze informatie heeft echter geen betrekking op de persoonlijke situatie van verzoekende partijen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen er middels voormelde argumentatie/het bijbrengen van landeninformatie niet in slagen om de door verwerende partij gedane vaststellingen dat het niet aannemelijk is dat de federale autoriteiten eerste verzoekende partij enkel lokaal, in Tsjetsjenië, zoeken, terwijl zij in de rest van de Russische Federatie met rust wordt gelaten, het zeer opmerkelijk is dat eerste verzoekende partij vandaag nog steeds zou worden gezocht omdat er op haar naam een wapen geregistreerd stond en dat eerste verzoekende partij niet duidelijk kan maken wat de autoriteiten vandaag nog van haar zouden willen, ongedaan te maken. Deze vaststellingen worden derhalve door de Raad gehandhaafd.

2.2.12.1. Waar verwerende partij in hetzelfde kader oordeelt dat het weinig waarschijnlijk is dat eerste verzoekende partij bij elke arrestatie telkens opnieuw na één of meerdere dagen werd vrijgelaten, maar dat haar belagers haar op het moment dat zij reeds in Polen verbleef telefonisch bedreigd zouden hebben opdat zij naar haar land van herkomst zou terugkeren, en zij tevens opmerkt dat de verklaringen van eerste verzoekende partij op dit punt weinig consistent zijn, aangezien die stelde steeds te zijn vrijgelaten omdat men geen bewijzen had, terwijl uit haar verklaringen blijkt dat de autoriteiten wel bewijzen hadden omtrent bepaalde elementen, herhalen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij meermaals werd meegenomen en dat zij telkens verschillende dagen werd vastgehouden en zwaar gefolterd werd. Nu eerste verzoekende partij “*op redelijke wijze*” over deze aanhoudingen kon vertellen, dienen ze geloofwaardig te worden geacht. De kritiek van verwerende partij volgens dewelke eerste verzoekende partij niet in staat is om “consistente” verklaringen te geven waarom zij steeds werd vrijgelaten, is volgens verzoekende partijen te streng. Zij benadrukken nogmaals dat eerste verzoekende partij geen toegang heeft tot het denkpatroon van haar vervolgers. Bovendien zijn zulke praktijken gerapporteerd door NGO's, onderlijnen verzoekende partijen.

2.2.12.2. Daar waar verzoekende partijen herhalen dat eerste verzoekende partij meerdere keren werd meegenomen en dat zij telkens een aantal dagen werd vastgehouden, tijdens dewelke zij werd gefolterd en zij opmerken dat eerste verzoekende partij “*op redelijke wijze*” over deze aanhoudingen kon vertellen, merkt de Raad op dat dergelijke argumenten niet van aard zijn om voormelde vaststellingen in de bestreden beslissingen te weerleggen. Zo is het louter herhalen van de asielproblematiek niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278) en komt het aan verzoekende partijen toe om de motieven van de

bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Dat eerste verzoekende partij “op redelijke wijze” kon vertellen over de gebeurtenissen, verandert net zo min iets aan de door verwerende partij gedane vaststellingen. Ook is de Raad niet overtuigd door hun uitleg dat eerste verzoekende partij geen toegang heeft tot het denkpatroon van haar vervolgers. Zulk “argument” biedt geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat de verklaringen van eerste verzoekende partij dat men haar steeds moest laten gaan omdat men geen bewijzen had, nu zij alles ontkende, niet te rijmen vallen met diens verklaringen dat de autoriteiten wel degelijk over bewijsmateriaal beschikken. Zo gaf eerste verzoekende partij immers te kennen dat zij geregistreerd stond op een lijst met leden van de eenheid Galantsjovski en dat er op haar naam ook een geweer geregistreerd stond. Om die reden biedt hun – overigens blote – bewering dat zulke praktijken gerapporteerd zijn door NGO’s, net zo min soelaas.

2.2.13. Aangaande de argumenten van verzoekende partijen betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij in hun land van herkomst niet op bescherming zouden kunnen rekenen, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

2.2.14. Daar waar verzoekende partijen nog een passage citeren uit het arrest nummer 43 080 van 6 mei 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, om te benadrukken dat het objectief risico primeert op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas, en zij verwijzen naar artikel 203 van de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, volgens hetwelk de kandidaat vluchteling het voordeel van de twijfel dient te genieten, merkt de Raad op dat, daargelaten de vaststellingen dat aan een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bindende precedentswaarde kan worden toegekend en dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat, het voordeel van twijfel slechts kan worden toegekend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Er is dus geenszins voldaan aan de voorwaarden van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Aldus kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. De Raad merkt op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen vergenoegen zich, steunend op het door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken opgestelde “*Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus*” van januari 2012, een artikel d.d. 31 maart 2009, gepubliceerd op “*Prague Watchdog*” en drie BBC-artikels van 2011 en 2012 te verwijzen naar de algemene situatie in Tsjetsjenië en naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen, doch brengen evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissingen trouwens niet wordt ontkend – niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 26, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is

afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.18. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT